

CARTA DOMINICAL

17 DE DESEMBRE DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

La veu de l'Advent

Dèiem que l'Advent comportava un silenci, un silenci propi de l'expectació, que venia a reflectir-se en la quietud del desert de Joan Baptista. Però justament aquí hi ha el primer fruit del silenci: és el que fa possible allò que és veritablement important, escoltar la veu profètica, «Jo soc la veu que crida en el desert, aplaneu el camí del Senyor» (Jn 1,23).

Aquestes paraules ja s'havien sentit en el profeta Isaïes, encara que el text del profeta deia una cosa diferent: «Escolteu una veu que crida: "Obriu en el desert un camí al Senyor, aplaneu en l'estepa una ruta per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny escabros serà una plana, i la serralada, una ampla vall"» (40,3-4). Estem en el desert, el que es dona en la vida quan hi ha un silenci de mort o quan el soroll eixorda; i en ell se sent la veu convidant a obrir el camí, aplanar una ruta per on ha de venir el Senyor (com a rei victoriós). El profeta més autèntic és el que arriba a identificar-se amb la seva missió: «soc la veu». No la paraula, dirà sant Agustí, sinó la veu que serveix a la Paraula.

Encara que resulti estrany, aquests missatges, amb les seves evocadores imatges, ens remetent a una figura, que comparteix amb el Baptista més trets del que sembla: Anna Frank i el seu Diari (1944-1945) enmig de l'estrèpit de les bombes de la guerra sobre Amsterdam. ¿No era la seva una veu profètica, saturada d'esperança, enmig del desert d'inhumanitat, persecució, fam, opressió i mort?

El testimoniatge de la jove Anna ve a ser aquesta veu que clama. D'una banda, el sentiment d'impotència davant l'assetjament policial, les notícies de massacres, la dificultat

d'una existència tancada, el dolor davant la mort d'una amiga; d'una altra, el descobriment del «desert dins d'ella», les seves pròpies incoherències, el fet de creure's centre de l'univers, la necessitat de comprendre la seva pròpia evolució física i psíquica, la seva afectivitat desbordant, és tot un terreny per a descobrir Déu vinculat al sofriment de la humanitat. Des d'aquest descobriment comença a estimar, assumir la necessitat d'estimar i ser estimada, la captació de la bellesa de Déu en la natura (imaginada), la virtut de l'esperança que dona a tota esperança "la certesa d'eternitat"... Deixa constància en el seu Diari d'una ferma convicció, que va sostenir fins al final, quan el 4 d'agost de 1944 ella amb la seva família és conduïda als camps de Birkenau, Westerbork, Auschwitz i Bergen-Belsen:

«Decididament la meua vida ha canviat... Déu no m'ha abandonat i no m'abandonarà mai» (*Journal*, 231)

Hi ha milers de veus de l'Advent. Totes són realment profètiques. Són veritables crides que segons Déu esperen resposta. La vocació en l'Advent té aquesta riquesa: consisteix en crides que escoltem en el present, encara que ens convidin a mirar i caminar cap al futur.

Aquestes veus ens asseguren que demà, passi el que passi, Déu seguirà apropant-se a la meua vida per a trobar-se amb mi i fer-hi estada. Discernir aquestes crides enmig de tant de soroll, acollir-les i respondre és avui la nostra tasca.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat